

Varga Melinda
HULLÁMTÖRŐ

előtte a Földközi-tenger,
mögötte az Atlanti-óceán,
az idő a hullámtörő.
mindig akkor hívják,
amikor elképzeli
ajka húsát,
nyelveik ölelkezését.
akár két test miniatúrái,
szorosan összefonódnak.

FOTONZÁPOR

nem szereti a nagyvárost,
sose fogja megszokni a földalatti utakat
és az agyonzsúfolt mozgólépcsőket,
a tudat jégkérge alá rekedt
sok kóbor árny ilyenkor
a fény felé tör.
behunyja a szemét,
hegyekről képzelődik.
gyerekkor sűrűjébe menekül.
az erdő mélyén fotonzápor zuhog.

MOSOLY NYÍLIK KÖLDÖKÉBŐL

lilavörös május, alkonyodik,
az ablakon visszatükröződik a fény,
akár a női kagyló, olyan ez a pillanat,

amikor vár a vágyra, és a vágy,
mint kúszó fény sugar, útnak indul.
dús barázdákban zöldell a fű,
a tulipánok az égre szegeznek fejük,
imára kulcsolja kezét a fa,
integetnek a virágujjak.
javíthatatlan romantikus a lelke,
pragmatikus dolgokra süket,
túl sokáig volt magában,
szomjazza a csodát,
a villanásnyi fényt.
vár rá türelmesen a
színesztéziába illő tavaszi képben,
egészen költői és melankolikus,
kisírt szemekkel, mint a filmekben
és játékos szívvel, ahogy
a szerelmes nők tudnak csak várni.
kár, hogy amire odaér a férfi,
elnyílnak az orgonák,
és a lila illatról
legfeljebb csak mesélni tud neki.
elképzeli, ahogy végigkúszik
gerincén tenyere,
beleborzong a bőre.
mosoly nyílik a köldökéből
csókjai nyomán.

HARMADIK ÉJSZAKA

vézna ujjú fák színes csipkét
hímeznek a langyos, esőszagú légből,
a párna sarkán még érzi illatát,
néhány napig élénkvörös,
nyúlánk téli éjre emlékezik,
amikor nem bírták

abbahagyni a szerelmeskedést,
úgy tűnt, sose lesznek hajnalok,
csak egymásba kapaszkodó éjszakák,
féktelen ölelések és hideg, téli csillagok.

Az 1916-os bresciai katonai alakulat emlékműve